

12-2-2014 - Uitgave Havenkern Rode Morgen

Werkgelegenheid verdedigen

- hoe niet en wat **wel?**

De sjoor- en inhuursector staat hoe dan ook op een keerpunt. De collega's kunnen de handen ineen slaan om de werkgelegenheid te verdedigen, vaste banen weer normaal te maken en de loonverschillen op te heffen. Het alternatief is dat iedereen naar zijn navel blijft staren met als resultaat: verdeeldheid, afbraak van arbeidsvoorwaarden en ondermijning van de CAO's.

FNV Havens zegt in haar nieuwe digitale nieuwsbrief dat er per sector moet worden onderhandeld over werkgelegenheidsgaranties.

Nou, dan is nu het moment aangebroken om de daad bij het woord te voegen.

Kijken we naar wat er de afgelopen jaren is ge-

*Vervolg
op
blz. 2*

Vervolg van blz. 1

beurd, dan valt er over het 'hoe en wat' nog wel iets te zeggen. De Volle lading geeft een voorzet over hoe niet en hoe wel en wat niet en wat wel.

Hoe niet

Niet bedelen en niet blaffen zonder te bijten. In december 2012 dreigden ontslagen bij RPS. OP havenbrede ledenvergaderingen werd besloten de bedrijven een ultimatum te stellen: voor harde werkgelegenheidsgaranties en de toezegging dat er geen ontslagen zouden vallen.

In januari zwakte het bondsbestuur dat af tot een pre-ultimatum en in maart werd de zaak verschoven naar het havencongres.

Op het havencongres stond de kwestie niet meer op de agenda. Dat is blaffen zonder te bijten. Dan wordt het vanzelf bedelen. Dat de bedrijven niet verscheenen op het sociaal overleg in november, is daarom alleen maar logisch. Wie niets heeft te vrezen, laat zich niet dwingen.

Hoe wel

Wel zoals de collega's van APMT het hebben gedaan bij het afdwingen van een betere CAO voor APMT2. Vergeet niet: op de ledenvergadering van de bond werd gezegd dat er geen acties georganiseerd konden worden -

hooguit wat gepook in de media en een dreigbrief (weer dat blaffen zonder bijten) voor de kapiteins.

De collega's staken toen zelf de koppen bij elkaar, ze organiseerden zich en ze voerden actie. En ze deden dat zelfstandig, zodat ze zeggenschap over hun eigen acties hielden. Achteraf lijkt alles makkelijk, maar dat vergde moeite, inzet, overtuigingswerk en volharding.

Uiteindelijk werd bij elke ploegwisseling serieus een uur lang overleg gevoerd over de eisen, de acties en de ontwikkelingen: dat is echte democratie. Een daarna werd er langzaam aan gewerkt - heel langzaam. Zelfstandige actie en democratie: zo gaat dat.

**Kom naar de
vergadering
van de
Volle Lading**

**dinsdag
25 februari
2014**

20.00 uur

**Cronjéstraat 41
Rotterdam-zuid**

Wat niet

Wat slecht is voor de werkgelegenheid is een afspraak zoals in de ECT-CAO: 'als het volume met meer dan 20% daalt, dan mogen er ontslagen vallen'.

De nieuwe terminals op Maasvlakte 2 zullen 40% van het volume van de oude terminals wegtrekken - zo een afspraak is geen werkgelegenheidsgarantie, maar een ontslaggarantie.

Ook slecht is het voorstel dat bij APMT circuleert: 'maak ontslaan duur, eis een hoge ontslagvergoeding'. Bedrijven als APMT lachen om die bedragen en de ontslagen havenarbeider heeft er uiteindelijk ook niets aan.

Wat wel

Vechten voor het behoud van elke arbeidsplaats!

Als werk verhuist van het ene bedrijf naar het andere, dan moeten de havenarbeiders mee kunnen verhuizen - met behoud van hun arbeidsvoorwaarden.

Als er minder werk is door automatisering, dan moet er arbeidstijdverkorting komen - zonder inleveren. Geen ontslagen in de haven.

Hier komen hoe en wat bij elkaar: als de havenwerkers echt samen de strijd aangaan, dan kunnen die eisen worden gerealiseerd.

Nieuwjaarsbijeenkomsten zijn mooie gelegenheden voor bestuurders om uit te spreken wat ze het hele jaar al zeggen wilden.

Voorzitter Steven Lak van Deltalinqs (de vereniging van 700 bedrijven in de haven) zei op 20 januari dat de 'lasten voor de bedrijven in de haven onevenredig zwaar' zijn en slecht voor het investeringsklimaat.

Hij vindt het vreemd dat de Rotterdamse reclamebelasting ook geldt voor bedrijven in de Europoort en op de Maasvlakte. Ook bouwleges en de onroerend-goedbelasting vindt hij voor havenbedrijven te hoog.

Tijdens het debat van het Economic Development Board Rotterdam (EDBR) op woensdag 29 januari noemde een grote ondernemer in de haven de lastendruk als grootste probleem voor de bedrijven. Da's logisch, want bedrijven willen niet betalen maar halen. Wie moeten er volgens de bazen gaan dokken? Brutaalweg zei de havenondernemer: *"Zoveel geld van de stad gaat zitten in sociale zekerheid en bijstandsuitkeringen."*

Klijnsma helpt

De uitbuiters hebben door automatisering en rationalisering duizenden mensen in de WW-en de bijstand gewerkt en willen

'Arme' havenbedrijven krijgen lasten verlichting

dat rijk en gemeente geen geld aan die armen besteden, maar wel voor hun investeringen. Staatssecretaris Klijnsma van Sociale Zaken maakt de Bijstandswet 'strenger' - bijvoorbeeld met een samenwoonboete: wanneer een volwassene met een bijstandsuitkering bij zijn moeder inwoont die van de AOW leeft, wordt de bijstandsuitkering van het kind met 202 euro verlaagd en de AOW van de moeder met 283 euro. De regering pakt dit gezin 485 euro af. Dan blijft er tenminste iets over voor de havenbedrijven.

De gemeente helpt

Het gemeentelijk Havenbedrijf Rotterdam (70% gemeente en 30% rijk) heeft kortingen gegeven op de havengelden tot bij elkaar 8,5% vorig jaar - 'vanwege de economische situatie'.

Wie De Volle Lading iedere vier weken gratis per e-mail wil ontvangen: mail dit verzoek naar **dvl@rodemorgen.nl**

Met een procent stijging dit jaar komen ze pas weer op het niveau van 2008.

Het rijk springt bij

De gemeente en het rijk leggen trouwens de hele infrastructuur in de haven aan voor de ondernemers. Maasvlakte 2 kost de belastingbetaler rond € 3 miljard, de verbreding van de A15 voor het filevrije containervervoer en de aanleg van een extra tunnel van de A15 naar de A20 kost nog eens zo'n slordige € 3 miljard.

Tijd om zelf bij te springen

Wie vaste banen wil, wie arbeidsplaatsen wil verdedigen, wie een toekomst wil voor zichzelf en de jongeren, die zal in beweging moeten komen!

**Wordt actief
bondslid
om behoud van
alle banen en
arbeidstijd-
verkorting
zonder
inleveren
te eisen!**

FNV Havens lanceerde in januari een digitale nieuwsbrief. De bond wil alle leden informeren over wat er speelt - niet alleen in hun eigen bedrijf, maar

*Vervolg
op blz. 6*

Vervolg
van blz. 5

ook op de andere bedrijven. Dat is een goede zaak, want alleen samen kunnen de havenarbeiders echt een vuist maken.

Maar wat er onder het kopje 'Lendengroei nodig in havens' wordt gezegd, dat doet ons achter de oren krabben: *"Omdat er de komende jaren veel leden met pensioen gaan en het aantal werknemers zal afnemen als gevolg van de automatisering en invoering van nieuwe technologieën is het van groot belang dat werknemers die nog geen lid zijn van FNV Havens zich alsnog gaan aansluiten. Alleen op deze manier kan er voor worden gezorgd dat de CAO's en de pensioenen beschermd worden."*

Heeft de bondstop zich neergelegd bij de afbraak van de werkgelegenheid? Het is goed om solidair te zijn met collega's op andere bedrijven, maar je moet toch ook solidair zijn met de opgroeiende jeugd. Die moeten toch ook een fatsoenlijke baan in de haven kunnen vinden. Moeten de zonen en dochters van de havenarbeiders opgroeien in werkloosheid?

Dat automatisering niet is tegen te houden dat is een waarheid als een koe. Maar het is ook een waarheid als een koe dat er om behoud van iedere arbeidsplaats moet worden gevochten. De ar-

beidersbeweging kan zich niet neerleggen bij afbraak van banen en gebrek aan perspectief voor de jeugd.

Als automatisering banen kost dan is de eis:
Behoud van alle banen, arbeidstijdverkorting zonder inleveren!

Trouwens, met gewoon lid worden van de bond ben je er niet. Denk niet dat dan de CAO en het pensioen veilig zijn. Je kunt alleen iets verdedigen en offensieve eisen stellen als je lid wordt van de bond om samen met je collega's actief te zijn. Anders zijn er elk jaar meer collega's zonder vaste baan, worden de arbeidstijden elk jaar flexibeler, worden de loonverschillen elk jaar groter en komen er elk jaar meer bedrijven zonder CAO in de haven - en dan blijven de miljarden waar havenwerkers recht op hebben in de zakken van Aegon en Optas. Dat is de les van de afgelopen jaren.

Alleen collega's die (zoals bij APMT in november) zelf actief worden, kunnen hun belangen verdedigen. Je contributie betalen en hopen dat het bestuur 't wel voor je regelt is een doodlopende weg. Samen actief worden - zelfstandig, niet afhankelijk van het reformisme van de bondsbureaucratie: dat is het echte vakbondswerk.

Chileense havenwerkers: solidaire strijd brengt stevige overwinning

In Chili gingen vlak voor kerst als eerste de havenwerkers van de inhuur in Angamos in staking. Het havenbedrijf weigerde hen de normale CAO-rechten op vakantie, zorgverzekering en pensioen te erkennen.

In deze haven in het noorden van het land wordt veel koper overgeslagen – Chili exporteert een derde van al het koper ter wereld. Dus werden de grote koperconcerns boos en stuurde de regering de ME op de havenwerkers af. Dat ging er hard aan toe. Wetgeving en praktijken uit de militaire dictatuur van Pinochet zijn nog steeds niet allemaal opgeruimd. Toch weken de havenwerkers niet.

Wat in Angamos gebeurde wekte de boosheid op van eerst de collega's in San Antonio (een andere haven in het noorden) en daarna van nog twaalf andere havens in het land. Veel havenwerkers hadden zelf ook nog enige duizenden dollars van hun bazen te goed. Bij eerdere acties hadden ze afgedwongen dat zij de schafttijd vanaf 2005 doorbetaald zouden krijgen, omdat die tijd opnemen niet

mogelijk was. Dat was beloofd, maar nog steeds niet gebeurd.

Zo waren er veertien havens in staking en dat gaf ook paniek bij andere bedrijven en bij de regering.

Niet alleen een groot deel van de koperuitvoer lag plat, ook die van Chileens fruit - een ander belangrijk exportproduct en dat nog wel in het hoogseizoen. (In Chili is het nu zomer). De regering stuurde de politie en in de media werd een felle anticampagne tegen de stakers gevoerd. De havenwerkers lieten zich noch door de politie noch door de media intimideren en zetten hun strijd door.

Tenslotte riep de regering een bemiddelingssessie van vakbonden en havenbedrijven bij elkaar. Na uren werd er afgesproken dat regering en havenbedrijven verantwoordelijk zijn voor de meer dan \$ 2600 betaling aan iedere havenwerker die sinds 2005 had gewerkt.

De regering beloofde dat de erkenning van de CAO-rechten van de inhuur op korte termijn geregeld zou worden. Maandag 27 januari gingen de havenwerkers weer aan de slag. In San Antonio probeerden de havenbazen onder de landelijke afspraken uit te komen, maar na twee dagen extra staking kozen zij ook eieren voor hun geld.

De Rode Morgen is lid van de Internationale Coördinatie van Revolutionaire Partijen en Organisaties www.icor.info

Bezoekadres:

Cronjéstraat 41 - Rotterdam

Zondags 14.00-16.00 uur
 E-mail: dvl@rodemorgen.nl
 Telefoon: 010-4199054

Kijk op: www.rodemorgen.nl
 Steunbijdragen:
 bankrekening 4428359

Neem een abonnement op de Rode Morgen

- 0 jaarabonnement € 6,80
- 0 steunabonnement € 11,35
- 0 gratis proefabonnement 3 nummers

Betaling na ontvangst van een acceptgiro-kaart. Vul bon in, uitknippen en opsturen::
 Rode Morgen, Postbus 51245
 3007 GE Rotterdam

12-2-2014

Of via email: redactie@rodemorgen.nl
 U kunt natuurlijk ook bellen: 010-4199054 kijk op: www.rodemorgen.nl

NAAM.....

ADRES.....

POSTCODE/WOONPLAATS:

dvl@rodemorgen.nl

